

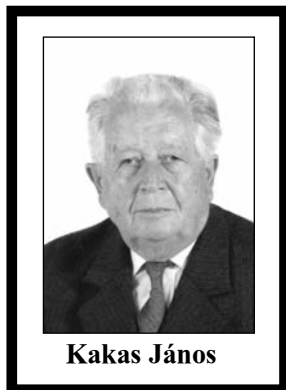
Gyászjelentés

Ruzsicska József okl. bányagépészmérnök 2017. október 9-én, életének 80-ik évében Pécsen elhunyt.
Székely Tibor okl. bányamérnök 2017. november 19-én, életének 80-ik évében Budapesten elhunyt.
Dr. Rempert Zoltán okl. kohómérnök, tiszteleti tag 2017. december 3-án, életének 95-ik évében Budapesten elhunyt.
Szécsy István okl. bányamérnök 2017. december 8-án, életének 77-ik évében Miskolcon elhunyt.
Dr. Tarján Iván okl. bányagépész mérnök, em. prof. tiszteleti tag 2017. december 12-én, életének 87. évében Miskolcon elhunyt.
Csesztvény Béla okl. bányamérnök 2018. január 14-én, életének 85-ik évében Salgótarjánban elhunyt.
Vajda István vegyész üzemmérnök 2018. január 24-én, életének 83. évében Salgótarjánban elhunyt.
Czene Géza okl. bányamérnök 2018. február 1-én, életének 78. évében Salgótarjánban elhunyt.

(Tagtársaink életútjáról későbbi lapszámunkban fogunk megemlékezni.)

Kakas János (1923–2017)

2017. november 6. napján, 94 éves korában elhunyt *Kakas János* nyugalmazott bányamérnök.
1923. január 12-én született a Baranya megyei Szászváron. Az elemi iskola elvégzése után a polgári iskolát a II. világháború alatt magánúton fejezte be.

Őseinek szakmáját megtartva 1943-ban jegyezte el magát a bányászattal. Kezdetben a mázai, később a szászvári bányüzemnél dolgozott, ahol rövid idő alatt a szakma minden lépcsőfokát bejárta: először csillés, csapatcsillés és segédvájár lett. 1947-ben vájár képesítést szerzett.

1948 elején szakmai előkészítő tanfolyamra küldték, majd rövid időn belül – 1948 augusztusában – a Miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem budapesti kihelyezett Állami Főiskola bányaművelés szakára nyert felvételt, ahol 1952-ben bányaművelő szakmérnöki oklevelet szerzett.

Az oklevél megszerzése után a Dorogi Szénbánya Vállalathoz helyezték, ahol a Műszaki Osztályon új robbantási technológiák helyi bevezetését kapta feladatul.

1952. május elsejétől a Pilisi Bányüzem (Pilisszentiván) üzemigazgatója volt. 1957-től ugyanitt főmérökként dolgozott tovább, ugyanekkor felelős műszaki vezetői kinevezést is kapott.

A Pilisi Bányüzemnél eltöltött 18 év alatt – amely egészen a bányüzem 1970. március 31-ei teljes bezárásáig tartott – a legfontosabb feladatai a következők voltak: a termelés maximális szintjének megtartása, a medence középső részén az 1920-as években karsztvíz betörés miatt felhagyott bányarészek újrainyításának megtervezése és termelésbe állítása, az 1930-as évek előtt felszín közel termelésbe vett szénvagyonnak feltárása és termelésbe állítása a mélyebb szintekben, a medence délnyugati részén elterülő szénvagyon kutatása, művelésbe vétele, a művelésre alkalmas terület határainak megállapítása, valamint a bányabeli karsztvíz ivóvízként való biztosítása Pilisszentiván község részére.

A Pilisi Bányüzem bezárása után a Dorogi Szénbánya Vállalat Osztályozó Üzeménél műszaki vezetői beosztásban dolgozott tovább. 1976-tól 1983-ban történt nyugdíjba vonulásáig a területi főmérnöki feladatokat látta el.

Munkája során beosztottjai a szigorú, de igazságos, segítőkész vezetőt tisztelték benne. Szakmai tevékenységéért számos kitüntetést kapott.

Nyugdíjba vonulása után megírta „A pilisszentiváni szénbányászat története” című könyvet, amely a 2004. évi Bányásznapra jelent meg.

Az OMBKE-nek 1950-től volt tagja.

2017. november 11-én, bányász szokás szerinti temetésén búcsúzott tőle családja, barátai és tisztelői.

Utolsó Jó szerencsét! Nyugodjék békében!

Kassa Gyula

Szabó Aladár (1936–2017)

Szabó Aladár Budapesten született 1936. február 11-én. Érettségi vizsgát a 4. sz. Gépipari Technikumban tett, majd 1954-től technikusként a Bányászati Aknamélyítő Tröszt BAFAG vállalatánál a műszaki ellenőrzési osztályon kezdett dolgozni. Volt művezető a gépjavító részlegben, majd a Bányászati Aknamélyítő Tröszt gépészeti osztályára került, ahol területi gépészeti főelőadóként aknamélyítési és bányafeltárási munkák gépészeti szakmai felügyeletét látta el.

Munka mellett végezte egyetemi tanulmányait, melynek végeztével bányagépész mérnöki diplomát szerzett a Nehézipari Műszaki Egyetemen 1968-ban.

1973-ban került a NIM Ipargazdasági és Üzemszervezési Intézet bányászati üzemszervezési osztályára, ahol elsősorban a Mátraaljai Szénbányák Thorez Külféjtéses Bányauzem technológiai és munkaszervezési feladatainak megoldásában vett részt. A NIM IGÜSZI-ben részt vett a Mátraaljai Szénbányák, illetve a Gagarin Hőerőmű anyaggyártási és termelőeszköz gyártási modelljének kialakításában.

1979-től a Magyar Szénbányászati Tröszt számítástechnikai osztályára került, hol a szénbánya vállalatok közös irányítási rendszerének kidolgozása részeként a termelőeszköz gyártási alrendszer fejlesztésében vett részt. Mindig fontosnak tartotta szakmai tudásának fejlesztését, így 1980-ban rendszerszervezői oklevelet szerzett a KSH Nemzetközi Számítástechnikai Oktató és Tájékoztató Központban.

A Szénbányászati Tröszt megszűnése után a Szénbányászati Információs és Számítástechnikai Társaságnál, majd a Bányászati Információs és Számítástechnikai Társaságnál dolgozott osztályvezető-helyettesként. Feladata volt a bányavállalatok számítógépes vállalatirányítási rendszere (SZVIR) fejlesztési munkáinak koordinálása. A Bányászati Egyesülés dolgozójaként 1988-tól a mikroszámítógépes osztályt vezette.

1990. áprilistól a Bányászati Egyesülés Szénkereskedelmi Főosztályára, majd a Szénkereskedelmi Kft.-hez került. Itt feladata volt a szénbányászati műszaki és gyártási jelentési rendszerének átdolgozása az Ipari és Kereskedelmi Minisztérium és az Energiafelügyelet igényeinek megfelelően. A vállalati struktúra változása, a kft.-k megjelenése a jelentések folyamatos átalakítását igényelte. Ezt a munkát nyugdíjazásáig, 1993. június végéig végezte.

Munkáját a NIM IGÜSZI-ben Nívódíjjal ismerték el, a későbbiekben megkapta a Bányászati Szolgálati Érdemérem bronz, ezüst, arany és gyémánt fokozatát is.

Nyugdíjazását követően is tovább dolgozott szervezőként a Kompass Hungária Kft.-nél, majd a Bányászati Ellátó Vállalatnál, ill. a Metal-Carbon Kereskedelmi Kft.-nél. Az ALGINIT ásványi talajjavító termék bevezetésével kapcsolatos munkáiért a Metal-Carbon Kft. vezetése köszönetét fejezte ki és jutalmazta.

Rendkívüli szorgalma, kitartása tette lehetővé, hogy a szénbányászat és bányászat gyakran változó szervezeti rendszerében mindig megtalálta helyét és hasznos tagja volt a magyar bányászat jövőjéért aggódó, és azért tenni is hajlandó munkatársak táborának.

Családja és munkatársai 2017. október 27-én búcsúztak Aladártól a Farkasréti temetőben.

Dr. Szirtes László

Kovács Lajos (1949–2017)

Kovács Lajos tanár, író, szerkesztő, helytörténeti kutató 1949. november 3-án Piliscsabán született. 1956-ban költözött szüleivel Dorogra. Esztergomban 1971-ben tanítói, Pécssett magyartanári diplomát szerzett.

1982-től tanított Dorogon a Zrínyi iskolában. 1990-től 2013-ig igazgatója volt az intézménynek. A Komárom Megyei Írócsoport titkára, a megyei irodalomtörténeti társaság elnöke volt.

1973 óta publikált folyóiratokban, antológiákban, önálló kötetekben. Szerkesztője a „Kincskereső” gyermekirodalmi lapoknak, a Komárom-Esztergom Megyei Művészeti Műhelynek, az Új Forrásnak. Alapító szerkesztője a „Hírharang” gyermekhíradónak, a „Közhírré Tétetik” Dorogon városi lapnak, a „Dorogi füzetek” helytörténeti kiadványsorozatnak. Egyik írója, szerkesztője a Dorogi Lexikonnak. 1982-től résztvevője a szege-di, majd kecskeméti országos Kincskereső táboroknak. Létrehozója a megyei, valamint a Zrínyi iskola Kincskereső táborainak.

Kovács Lajos

Alapítója, elnöke a Dorog Város Barátai Egyesületének. Dorog város képviselő-testületének 1990-2006 között volt tagja. Egyik kezdeményezője a „Megbékélés Napja” dorogi városi ünnepnek.

Kovács Lajos munkássága az utóbbi években több szempontból is elmélyült, kiteljesedett. Ennek a kiteljesedésnek a fő iránya a helyi értékvilág felé mutat pedagógiai, helytörténeti és közéleti szempontból egyaránt.

Pedagógiai és helytörténeti munkássága együtt jelent meg a Petőfi iskola épületének centenáriumi ünnepsége évében 2016-ban. Összeállította a „100 éve építették bányászgyerekeknek – emléklapok a Dorogi Petőfi Sándor Általános Iskola és jogelődjének történetéből” című könyvet. Megírta Dorog első, valamennyi oktatási intézményének történetét bemutató szakmonográfiát, a „Dorogi iskolák 100 éves tükrök fénytörésében” címmel. Még ugyanebben az évben megjelentette a volt iskoláját bemutató könyvet.

Az önmagában is sokrétű helyismereti tevékenységének jelképe lehet a szerkesztésében megjelenő „Dorogi füzetek” sorozat. Sorozat a sorozatban a dorogi „tudomány egészét” bemutató nyolc tudománytörténeti kötet, amelyben a helyi szénbányászat kiemelt helyet kapott.

Kitüntetései: Szocialista Kultúráért kitüntetés (1985); megosztott Pro Urbe Díj (Zrínyi iskola munkacsoportjában 1998), Dorogiak Dorogért elismerő oklevél (2000), 2009-ben Dorog Város Pro Urbe díjasa lett. 2011-ben a megyei Prima Díjat vehette át, 2012-ben megkapta a Komárom-Esztergom Megyéért Díjat. 1917-ben Dorog Város díszpolgára.

Az OMBKE-nek 2014-től tagja. Aktívan részt vett rendezvényeinken, közös programokat készítettünk. Utolsó útjára családja, barátai, tisztelői a dorogi temetőben kísérték. Nyugodjék békében!

Solymár Judit

Mérai Károly (1933–2017)

2017. november 23-án Tapolcán elhunyt *Mérai Károly* okl. bányamérnök. 1933. október 29-én született a Heves megyei Kömlőn.

Egész életét a bánya, a bányászat határozta meg, ahol a teljes ranglétrát bejárta. A Mátravidéki Szénbányászati Trösztnél kezdte egészen fiatalon. A szorgalmas és tanulni vágyó nagykamasz csillésként kezdte, majd az életét szakmai pályafutása utolsó szakaszáig az állandó tanulás jellemezte. Elvégezte a vágáriskolát, majd robbantómesteri képesítést szerzett, aktív bányamentő lett. Föld alatt dolgozott, miközben Gyöngyösön gimnáziumba járt. 25 éves volt, amikor az éles eszű fiatalember nagy kihívás elé érkezett: lehetőséget kapott, hogy elvégezze az egyetemet. A kitarítás, az akarat meghozta gyümölcsét: 1963-ban sikeresen diplomázott a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen. Az egyetem elvégzése után a gyöngyösi XII. aknán dolgozott különböző beosztásokban.

A magyar alumíniumipar fellendülésével a bauxitbányászat is óriási fejlődésnek indult. Kellott a jól felkészült, tapasztalt mérnök. Őt is hívták, így 1968-tól már a Bakonyi Bauxitbánya Vállalat Halimba II. üzemének üzemvezetője lett, irányítása alá tartozott a határvölgyi külfejtés is.

A halimbai üzem is gyors fejlődésnek indult, megindult Halimba III. kiemelt nagyberuházása, mely akkoriban a világ legnagyobb – 1 Mt/év kapacitású – mélyművelésű bauxitbányája lett. A beruházás folyamatában Mérai Károlynak kiemelkedő szerepe volt.

A halimbai bauxit előfordulás rendkívül változékony minőségű, ezért a termelésirányítás egyik legfontosabb feladata a megfelelő bauxitminőség folyamatos tartása volt. Mérai Károly legendás aprólékossággal, de mindig célszerűen, munkatársaival úgy tervezte a fejtéseket, hogy elkerüljék a nagyobb minőség-ingadozásokat. Ennek érdekében kezdeményezésére a magyar bányászatban először került bevezetésre az a neutronaktivációs száraz-elemzéses módszer, mely órákon belül megfelelő pontossággal mérte a bauxitminőségét, így folyamatos visszajelzéssel irányíthatóvá vált a föld alatti munkahelyek termelése.

1979 nagy fordulat volt életében, bekerült a vállalat tapolcai központjába, ő lett a földtani osztály vezetője. Ezt a munkát is nagy alázattal és szorgalommal végezte, és folyamatosan tanult. Korán felismerve a számítógépes technika lehetőségeit és jövőjét, megalkotta a készletnyilvántartások számítógépes rendszerét a kor „nyugati” számítógépes színvonalának megfelelő szinten.

1990. év végével föld alatti korkedvezményrel vonult nyugdíjba.